

mindre Stigning i de indirekte Skatter, end vi tidligere have været vænte til. Selvfølgelig er der Forskel paa at bringe Statskassens Midler til at synke og til at stige, og det er netop Forskellen mellem Lockout og Strejke. Naar Formanden for Arbejdsgiverforeningen brugte en Tid af Lockoutens Dage til at ligge paa Landet nede ved et tysk Badested, kom Skatten af det Forbrug, hvortil han anvendte sine Penge, ikke den danske Statskasse, men den tyske Statskasse til gode, til Fordel for de tyske Militærudgifter. Naar de rige forøge deres Indtægt, er det langt fra, at deres Forbrugsskatter stige i samme Forhold. Jeg antager, at om en Mand har 20,000 eller 100,000 Kr. i aarlig Indtægt, vil det ikke have stor Betydning med Hensyn til den Indtægt, der kommer ind i Statskassen. Hans Forbrug bliver noget større, men til Gældslever lever han en stor Del af Aaret i Udlandet, hvor hans Forbrug kommer fremmede Statskasser til gode. Anderledes forholder det sig med Arbejderne. Naar de højne deres Købeevne, kommer det den danske Statskasse til gode. Rejse de ud af Landet, er det ikke deres Skyld, det er ikke frivillig, at de rejse til Emsegnene, men de gøre det, fordi Arbejdsgiverne ikke ville unde dem Brødet herhjemme. Der er, som allerede antydet, ogsaa den Forskel mellem Strejke og Lockout, at en Strejke ikke skaber Sult og Nød hos dem, den er vendt imod, thi de sidde inde med Forraadene i Samfundet, men Lockoutens Maal er netop at skabe saa megen Sult og Nød som muligt. Der er fremdeles den Forskel, at Strejken vedtages og opstaar paa et rent demokratisk Grundlag. Naar den udbryder, er den nøje overvejet, og der er stemt derom i Organisationerne, som ere demokratisk anlagte. Men saaledes gaar det ikke til med Lockouten. Vi have Vidnesbyrd fra Arbejdsgivere, fra Murer- og Tømrermestre i Holbæk — og der kunde nævnes flere — om, at de ikke have haft mindste Indflydelse paa Lockoutens Vedtagelse, den blev dikteret fra oven og uden at være drøftet eller sat under Afstemning af de forskellige Medlemmer af Arbejdsgiverorganisationerne. Det er ogsaa en væsentlig Forskel, som det ærede Medlem for Hillerød vanskelig kan være blind for, naar han en Gang er bleven gjort opmærksom derpaa. Der er endvidere det at mærke, at Strejken lokaliseres saa meget som muligt, en Strejke begrænses altid fra Arbejdernes Side saa meget som muligt, hvorimod Lockouten efter sin Natur maa generaliseres og ud-

vides saa meget som muligt. Nu siges det fra Arbejdsgivernes Side, at det er naturligt, idet Arbejderne ere vel tjente med saa smaa Strejker som muligt, des bedre klare de sig, men selv om det er rigtigt, viser det, at Strejken og Lockouten har en forskellig Karakter, idet Strejken ifølge sin Natur søger at begrænse sig, medens Lockouten ifølge sin søger at udvide sig. Fra Samfundets Synspunkt er dette en stor Forskel. Dernæst vil jeg sige, at det forholder sig ikke rigtigt med de mange Strejker. Arbejdernes Organisationer have altid søgt i saa høj Grad som muligt at hindre Strejker. De, der her have talt saa meget om al den Ophidselse, der finder Sted fra socialdemokratisk Side, skulle vide, hvilket Ansvar det ærede Medlem for 10de Valgkreds (J. Jensen), der er Formand for de samvirkende Fagforbund, og Næstformanden, der sidder derhenne (P. Knudsen), føle sig bebyrdede med, og hvilke Anstrengelser de ofte gøre sig for at lokalisere og begrænse Strejker eller for ad fredelig Vej at ordne saa mange Spørgsmaal som muligt. Vidste de Herrer, hvilket Ansvar der hviler paa disse Mænd, med hvilken Alvor, med hvilke kolossale Anstrengelser de arbejde for, at vor Samfundsudvikling skal blive saa fredelig som muligt, vilde de alle sammen stemme for, at disse Mænd fik Fortjenstmedaillen, ikke blot i Guld, men i Diamanter, den have de fortjent.

Man er ogsaa kommen ind paa det Forhold, hvori Strejke og Lockout staa til Fædrelandskærlighed, og der vil jeg sige, at det ærede Medlem for Hillerød maa kunne se den Forskel, der er paa Arbejderne og Folk, der henvende sig til tyske, svenske, norske og andre Landes Arbejdsgivere for at bede dem om at hjælpe med til at udsulte de danske Arbejdere. De, der have gjort dette, ere de, man med et populært Udtryk kalder Patentpatrioter; det er de, der hævde for sig den eneste rette Fædrelandskærlighed, og som ville kaste os uden for Fædrelandet og kalde os fædrelandsløse Internationalister. Der er Forskel paa dem og os, der ærligt vedkende os at være en international Organisation, og vi ere bedre end dem, saa sandt Ærlighed er bedre end Hyckeri. Der er dernæst den Forskel, at vor Internationalisme paa ingen Maade svækker eller hæmmer Fædrelandets Interesser. Det er atter og atter sagt, bl. a. ogsaa af den sønderjydske Højreredaktør, Jessen, at et er det at hindre Tilgangen af fremmede Skruebrækkere under en Strejke; thi det sker